

ΝΟΜΠΕΛ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ 2013

ALICE MUNRO

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΟΦΙΑ ΣΚΟΥΛΙΚΑΡΗ

πάρα πολλή
ευτυχία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Περιεχόμενα

Διαστάσεις	9
Πεζό	53
Γουένλοκ Ετζ	97
Βαθιές-Τρύπες	143
Ελεύθερες ρίζες	177
Πρόσωπο	209
Κάποιες γυναίκες	247
Για παιχνίδι	281
Ξύλο	335
Πάρα πολλή ευτυχία	369
Ευχαριστίες	455

Διαστάσεις

ΗΝτόρι έπρεπε να πάρει τρία λεωφορεία – ένα για το Κίνκαρνταϊν, όπου θα περίμενε το άλλο για το Λόντον, όπου θα περίμενε ξανά το αστικό λεωφορείο για να την πάει στο ίδρυμα. Ξεκίνησε το ταξίδι της μια Κυριακή, στις εννέα το πρωί. Τόσες ώρες που χρειάστηκε να περιμένει το ένα λεωφορείο μετά το άλλο, πήγε δύο το μεσημέρι μέχρι να διανύσει τα εκατόν εξήντα και κάτι χιλιόμετρα. Δεν την πείραζε όλο αυτό το καθισιό, είτε σε λεωφορεία είτε σε αμαξοστάσια. Δεν έκανε καθιστική δουλειά τις καθημερινές.

Ήταν καμαριέρα στο Μπλου Σπρους Ιν. Έτριβε μπάνια, ξέστρωνε και έστρωνε κρεβάτια, έβαζε σκούπα σε χαλιά και έπλενε καθρέφτες. Της άρεσε η δουλειά – το μυαλό της έμενε σε έναν βαθμό απασχολημένο και κουραζόταν τόσο, που μπορούσε να κοιμάται το βράδυ. Αραιά και πού μονάχα της τύχαινε κανένα πραγματικό αχούρι, μολονότι κάποιες από τις γυναίκες που δούλευε μαζί διηγούνταν σημεία και τέρατα. Οι γυναίκες αυτές ήταν μεγαλύτερες από εκείνη και όλες πίστευαν πως έπρεπε να δουλέψει για να ανέβει ψηλά. Της έλεγαν πως έπρεπε να εκπαιδευτεί και να πιάσει καμιά δουλειά γραφείου όσο ακόμη ήταν νέα

και εμφανίσιμη. Όμως εκείνης της αρκούσε να κάνει αυτό που έκανε. Δεν ήθελε να είναι υποχρεωμένη να μιλάει σε κόσμο.

Κανένας από τους ανθρώπους με τους οποίους δούλευε δεν ήξερε τι είχε συμβεί. Ή, κι αν ήξεραν, δεν το κοινολογούσαν. Η φωτογραφία της είχε μπει στην εφημερίδα – είχαν βάλει τη φωτογραφία της μαζί με τα τρία παιδιά, το νεογέννητο, ο Ντιμίτρι, στην αγκαλιά της και η Μπάρμπαρα Αν και ο Σάσα δεξιά κι αριστερά, να κοιτάζουν μπροστά. Τα μαλλιά της ήταν μακριά τότε, κυματιστά και καστανά, με φυσικές μπούκλες και φυσικό χρώμα, όπως του άρεσαν, και το πρόσωπό της συνεσταλμένο και γλυκό – που δεν αντικατόπτριζε τόσο αυτό που ήταν όσο το πώς ήθελε εκείνος να τη βλέπει.

Ύστερα έκοψε κοντά τα μαλλιά της, τα έκανε πιο ανοιχτά και καρφάκια και είχε χάσει πολύ βάρος. Και τώρα κυκλοφορούσε με το δεύτερο όνομά της: Φλερ. Επίσης η δουλειά που της είχαν βρει βρισκόταν σε μια μικρή πόλη, αρκετή απόσταση αποκεί που ζούσε παλιά.

Ήταν η τρίτη φορά που έκανε το ταξίδι. Τις δύο πρώτες φορές εκείνος είχε αρνηθεί να τη δει. Αν το έκανε πάλι, τότε κι αυτή απλώς δεν θα προσπαθούσε ξανά. Ακόμα κι αν τελικά δεχόταν να τη δει, μπορεί να έκανε λίγο καιρό να ξαναπάει. Δεν θα ενθουσιαζόταν υπερβολικά. Για την ακρίβεια δεν ήξερε στ' αλήθεια τι θα έκανε.

Στο πρώτο λεωφορείο δεν ήταν πάρα πολύ ανήσυχη. Καθόταν μόνο και κοιτούσε το τοπίο. Είχε μεγαλώσει στην ακτή, εκεί που υπήρχε αυτό που λέμε άνοιξη, όμως εδώ ο

χειμώνας έδινε έναν πήδο και έφτανε σχεδόν στο καλοκαίρι. Έναν μήνα νωρίτερα χιόνιζε και τώρα έκανε τόση ζέστη, που έβγαινες με αμάνικο. Εκτυφλωτικές επιφάνειες νερού απλώνονταν στα χωράφια και το φως του ήλιου διαχεόταν ανάμεσα από τα γυμνά κλαδιά.

Στο δεύτερο λεωφορείο άρχισε να νιώθει νευρική και της ήταν αδύνατον να πάψει να προσπαθεί να μαντέψει ποια από τις γυναίκες γύρω της πήγαινε στο ίδιο μέρος. Ήταν γυναίκες μόνες, συνήθως ντυμένες κάπως φροντισμένα, ίσως για να φανεί πως πηγαίνουν στην εκκλησία. Οι μεγαλύτερες έμοιαζαν να ανήκουν σε αυστηρές, παλιομοδίτικες εκκλησίες, όπου έπρεπε να φοράς φούστα, κάλτσες και κάποιο κάλυμμα στο κεφάλι, ενώ οι νεότερες μπορεί να ήταν μέλη ενός πιο ζωηρού εκκλησιασματος, που δεχόταν παντελόνια με ασορτί σακάκι, φωτεινά κασκόλ, σκουλαρίκια και φουσκωτά χτενίσματα.

Η Ντόρι δεν κολλούσε σε καμιά από τις δυο κατηγορίες. Ενάμιση χρόνο τώρα που δούλευε, δεν είχε αγοράσει ούτε ένα καινούργιο ρούχο. Φορούσε τις στολές της στη δουλειά και τα τζιν της οπουδήποτε αλλού. Είχε πάψει προ πολλού να μακιγιάρεται, γιατί δεν της το επέτρεπε εκείνος, και τώρα, παρότι μπορούσε, δεν το έκανε. Τα μαλλιά της, στο χρώμα του καλαμποκιού, δεν ταίριαζαν με το οστεώδες, απογυμνωμένο πρόσωπό της, αλλά δεν είχε σημασία.

Στο τρίτο λεωφορείο έπιασε θέση στο παράθυρο και προσπάθησε να μείνει ήρεμη διαβάζοντας τις επιγραφές – όχι μόνο τις διαφημιστικές αλλά και τις πινακίδες στον δρόμο. Είχε βρει ένα συγκεκριμένο κόλπο για να κρατάει

απασχολημένο το μυαλό της. Έπαιρνε τα γράμματα από οποιαδήποτε λέξη έπεφτε στο μάτι της και προσπαθούσε να δει πόσες καινούργιες λέξεις θα έφτιαχνε με αυτά. Ο «καφές», για παράδειγμα, σου έδινε τον «σεφ» κι έπειτα το «άφες», τις «φακές» και το «φάε», κι από το «σάντουιτς» έβγαζες το «σαν», το «του», το «τοστ» και –για να δούμε– το «αυτός». Από λέξεις άλλο τίποτα, όπως έβγαιναν από την πόλη και προσπερνούσαν διαφημιστικές γιγαντοαφίσες, μαγαζιά-μεγαθήρια, χώρους στάθμευσης αυτοκινήτων, ακόμα και αερόστατα δεμένα στις στέγες να διαφημίζουν εκπτώσεις.

Η Ντόρι δεν είχε μιλήσει στην κυρία Σαντς για τις δύο τελευταίες της απόπειρες και προφανώς δεν θα της μιλούσε ούτε γι' αυτήν εδώ. Η κυρία Σαντς, στην οποία πήγαινε τα απογεύματα της Δευτέρας, μιλούσε για βήματα προόδου, μολονότι πάντα έλεγε ότι θα έπαιρνε χρόνο, ότι δεν πρέπει να βιάζουμε τα πράγματα. Είπε στην Ντόρι ότι τα πήγαινε καλά, πως σιγά σιγά ανακάλυπτε τη δύναμη που είχε μέσα της.

«Το ξέρω, έχεις βαρεθεί του θανάτά ν' ακούς αυτά τα λόγια» είπε. «Δεν παύει όμως να είναι αλήθεια».

Η κυρία Σαντς κοκκίνισε μ' αυτό που άκουσε τον εαυτό της να λέει –«βαρεθεί του θανάτά»–, αλλά δεν έκανε ακόμα χειρότερα τα πράγματα ζητώντας συγγνώμη.

Όταν η Ντόρι ήταν δεκάξι χρονών –εφτά χρόνια είχαν περάσει από τότε–, πήγαινε να δει τη μητέρα της στο νο-

σοκομείο κάθε μέρα μετά το σχολείο. Η μητέρα της ανάρρωνε από μια επέμβαση στην πλάτη, που έλεγαν πως ήταν σοβαρή αλλά όχι επικίνδυνη. Ο Λόιντ ήταν νοσοκόμος. Με τη μητέρα της Ντόρι είχαν κοινό το ότι ήταν και οι δυο παλιά χίπηδες –μολονότι ο Λόιντ στην πραγματικότητα ήταν μερικά χρόνια μικρότερος– και όποτε είχε χρόνο, έμπαινε στο δωμάτιό της και έπιαναν κουβέντα για τις συναυλίες και τις πορείες διαμαρτυρίας που είχαν πάει και οι δυο, τον διαφορετικό κόσμο που είχαν γνωρίσει, τις μαστούρες που τους είχαν ρίξει νοκ άουτ, τέτοια πράγματα.

Ο Λόιντ ήταν δημοφιλής ανάμεσα στους ασθενείς με τα καλαμπούρια και το σίγουρο, δυνατό χέρι του. Ήταν γεροδεμένος, με φαρδιές πλάτες και τόσο αυταρχικός, που καμιά φορά τον έπαιρναν για γιατρό. (Όχι πως χαιρόταν μ' αυτό – είχε την άποψη ότι πολλά φάρμακα ήταν σκέτη απάτη και πολλοί γιατροί λεχρίτες.) Είχε ευαίσθητο κοκκινωπό δέρμα, ανοιχτόχρωμα μαλλιά και έντονα μάτια.

Την Ντόρι τη φίλησε στο ασανσέρ και της είπε πως ήταν ένα λουλούδι μες στην έρημο. Έπειτα γέλασε κοροϊδευτικά μ' αυτό που είπε και πρόσθεσε: «Πόσο πρωτότυπος να γίνει κανείς;».

«Είσαι ποιητής και δεν το ξέρεις» του είπε εκείνη για να φανεί ευγενική.

Μια νύχτα η μητέρα της πέθανε ξαφνικά από εμβολή. Η μητέρα της Ντόρι είχε ένα σωρό φιλενάδες που θα μπορούσαν να περιμαζέψουν την Ντόρι –και πράγματι έμεινε με κάποια απ' αυτές για λίγο καιρό–, όμως εκείνος που προτιμούσε η ίδια η Ντόρι ήταν ο καινούργιος της φίλος,

ο Λόιντ. Στα επόμενα γενέθλιά της ήταν πια έγκυος, έπειτα παντρεύτηκε. Ο Λόιντ δεν είχε ποτέ του ξαναπαντρευτεί, αν και είχε τουλάχιστον δύο παιδιά, που δεν ήταν σίγουρος πού βρίσκονταν. Θα είχαν μεγαλώσει τώρα πάντως. Η φιλοσοφία του για τη ζωή είχε αλλάξει όσο μεγάλωνε – τώρα πίστευε στον γάμο και στη σταθερότητα και όχι πια στην αντισύλληψη. Και τη χερσόνησο Σέτσελτ, όπου ζούσαν με την Ντόρι, την έβρισκε τώρα πια γεμάτη με ανθρώπους από εκείνες τις μέρες – παλιούς φίλους, παλιούς τρόπους ζωής, παλιές ερωτικές ιστορίες. Δεν άργησαν με την Ντόρι να μετακομίσουν στην άλλη άκρη της χώρας, σε μια μικρή πόλη που διάλεξαν από το όνομά της στον χάρτη: Μάιλντμει. Δεν έμειναν μέσα στην πόλη, νοίκιασαν ένα σπίτι στην εξοχή. Ο Λόιντ έπιασε δουλειά σε ένα εργοστάσιο παγωτών. Φύτεψαν έναν κήπο. Ο Λόιντ ήξερε πολλά από κηπουρική, όπως ήξερε κι από ξυλουργική για το σπίτι, από να τα φέρνει βόλτα με την ξυλόσομπα μέχρι να κάνει ένα παλιό αμάξι να τσουλάει.

Γεννήθηκε ο Σάσα.

«Απολύτως φυσιολογικό» είπε η κυρία Σαντς.

«Ναι;» είπε η Ντόρι.

Η Ντόρι καθόταν πάντα σε μια ίσια καρέκλα μπροστά στο γραφείο, και όχι στον καναπέ, που ήταν εμπριμέ και είχε μαξιλάρια. Η κυρία Σαντς μετακινούσε τη δική της καρέκλα στο πλάι του γραφείου, για να μπορούν να μιλάνε χωρίς κανένα εμπόδιο ανάμεσά τους.

«Το περίμενα ότι θα το κάνεις» είπε. «Νομίζω πως κι εγώ το ίδιο θα είχα κάνει στη θέση σου».

Κάτι τέτοιο δεν θα το είχε πει στην αρχή η κυρία Σαντς. Έναν χρόνο νωρίτερα θα ήταν και πάλι πιο συγκρατημένη, ξέροντας πόσο θα αηδίαζε τότε η Ντόρι στην ιδέα πως οποιοσδήποτε, οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα μπορούσε να βρεθεί στη θέση της. Τώρα ήξερε πως η Ντόρι θα το εκλάμβανε σαν έναν τρόπο εκ μέρους της, έστω και ταπεινό, που επέλεξε προσπαθώντας να καταλάβει.

Η κυρία Σαντς δεν ήταν σαν άλλες. Δεν ήταν ούτε ζωηρή ούτε λεπτή ούτε όμορφη. Ούτε πολύ μεγάλη. Ήταν περίπου στην ηλικία που θα είχε η μητέρα της Ντόρι, μολονότι δεν έμοιαζε να υπήρξε ποτέ της χίπισσα. Τα μαλλιά της, που άρχιζαν να γκριζάρουν, ήταν κομμένα κοντά και είχε μια κρεατοελιά σκαρφαλωμένη στο ένα ζυγωματικό της. Φορούσε ίσια παπούτσια, φαρδιά παντελόνια και λουλουδάτες μπλούζες. Που ακόμα κι όταν ήταν βαθυκόκκινες ή τirkουάζ, δεν την έκαναν να φαίνεται σαν να δίνει σημασία τι θα βάλει πάνω της – ήταν πιο πολύ σαν να της είχαν πει πως πρέπει να φροντίσει την εμφάνισή της κι εκείνη υπάκουα πήγε στα μαγαζιά να ψωνίσει κάτι που πίστευε πως θα τη δείχνει περιποιημένη. Η μεγάλη, ευγενική, απρόσωπη νηφαλιότητά της αφαιρούσε απ' αυτά τα ρούχα κάθε επιθετική ευδιαθεσία, κάθε προσβολή.

«Ναι, τις δύο πρώτες φορές δεν τον είδα καθόλου» είπε η Ντόρι. «Δεν ερχόταν».

«Αυτή τη φορά ήρθε όμως; Ήρθε έξω;»

«Ναι, ήρθε. Αλλά δεν θα τον γνώριζα».

«Έχει γεράσει;»

«Έτσι μου φαίνεται. Νομίζω πως έχει αδυνατίσει. Κι αυτά τα ρούχα. Οι φόρμες. Ποτέ μου δεν τον είχα δει να φοράει κάτι τέτοιο».

«Σου φάνηκε αλλιώς;»

«Όχι». Η Ντόρι δάγκωσε το πάνω χείλος της, προσπαθώντας να σκεφτεί ποια ήταν η διαφορά. Ήταν τόσο ήρεμος. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ τόσο ήρεμο. Δεν φάνηκε καν να ξέρει πως θα καθίσει απέναντί της. Τα πρώτα λόγια που του είπε ήταν: «Δεν θα καθίσεις;». Κι εκείνος είχε πει: «Μπορώ;».

«Φαινόταν κάπως ανέκφραστος» είπε. «Αναρωτήθηκα μήπως του είχαν δώσει φάρμακα».

«Μπορεί να του έδωσαν κάτι για να μείνει σταθερός. Προσοχή, δεν ξέρω. Κάνετε καμιά συζήτηση;»

Η Ντόρι αναρωτήθηκε αν μπορούσε να το αποκαλέσει έτσι. Του είχε κάνει κάποιες ηλίθιες, συνηθισμένες ερωτήσεις. Πώς ένιωθε; (Καλά.) Έτρωγε αρκετά; (Έτσι νόμιζε.) Υπήρχε κανένα μέρος να κάνει, αν ήθελε, μια βόλτα; (Υπό επιτήρηση, ναι. Φανταζόταν ότι μπορούσες να το πεις μέρος. Φανταζόταν ότι μπορούσες να το πεις βόλτα.)

Του είπε: «Πρέπει να παίρνεις καθαρό αέρα».

Της είπε: «Αυτό είναι αλήθεια».

Παραλίγο να τον ρωτήσει αν είχε αποκτήσει κανέναν φίλο. Έτσι όπως ρωτάς το παιδί σου για το σχολείο. Έτσι όπως, αν τα παιδιά σου πήγαιναν σχολείο, θα τα ρωτούσες.

«Ναι, ναι» είπε η κυρία Σαντς, σπρώχνοντας ελαφρά μπροστά το κουτί με τα χαρτομάντιλα που είχε έτοιμο. Η

Ντόρι δεν το χρειαζόταν, τα μάτια της ήταν στεγνά. Το πρόβλημα το είχε στο βάθος του στομαχιού της. Το ανακάτεμα.

Η κυρία Σαντς απλώς περίμενε, ήξερε αρκετά για να μην προσπαθήσει να πλησιάσει.

Και λες και είχε διακρίνει τι ήταν έτοιμη να ρωτήσει, ο Λόιντ της είχε πει πως υπήρχε κάποιος ψυχίατρος που ερχόταν μια στο τόσο και του μιλούσε.

«Του λέω πως χάνει τον χρόνο του» είπε ο Λόιντ. «Ξέρω όσα κι αυτός».

Ήταν η μοναδική φορά που η Ντόρι τον άκουσε κάπως σαν τον παλιό του εαυτό.

Σε όλη τη διάρκεια της επίσκεψης η καρδιά της σφυροκοπούσε. Της φαινόταν πως θα λιποθυμήσει ή θα πεθάνει. Έπρεπε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια να τον κοιτάξει, να τον δει σαν τον λεπτό και απρόσωπο, μαζεμένο και όμως ψυχρό, μηχανικά κινούμενο και όμως ασυντόνιστο άντρα που είχε μπροστά της.

Δεν είπε τίποτα απ' όλα αυτά στην κυρία Σαντς. Η κυρία Σαντς μπορεί να τη ρωτούσε τότε –με τακτ– ποιον φοβόταν. Τον εαυτό της ή εκείνον;

Όμως δεν ήταν πως φοβόταν.

Όταν ο Σάσα ήταν ενάμισι, γεννήθηκε η Μπάρμπαρα Αν. Και όταν η Μπάρμπαρα Αν ήταν δύο, έκαναν τον Ντιμίτρι. Είχαν αποφασίσει μαζί το όνομα του Σάσα και έπειτα είχαν συμφωνήσει πως εκείνος θα αποφάσιζε τα ονόματα των αγοριών κι εκείνη των κοριτσιών.

Ο Ντιμίτρι ήταν ο πρώτος που είχε κολικούς. Η Ντόρι πίστευε πως ίσως δεν έπινε αρκετό γάλα ή πως το γάλα της δεν ήταν αρκετά πλούσιο. Ή μήπως ήταν υπερβολικά πλούσιο; Δεν ήταν πάντως το σωστό. Ο Λόιντ έβαλε μια γυναίκα από τον Σύνδεσμο Θηλασμού να έρθει να της μιλήσει. Ό,τι κι αν κάνεις, είπε η γυναίκα, δεν πρέπει να του δώσεις συμπλήρωμα με το μπουκάλι. Αυτή θα είναι η αρχή των δεινών, είπε, και πολύ σύντομα θα τον δεις να αρνιέται ολοκληρωτικά το στήθος.

Ούτε που ήξερε πως η Ντόρι του έδινε ήδη συμπλήρωμα. Και μάλλον ήταν αλήθεια πως το παιδί το προτιμούσε – το στήθος τον ενοχλούσε όλο και περισσότερο. Στους τρεις μήνες τρεφόταν πια αποκλειστικά από το μπουκάλι και έπειτα δεν υπήρχε τρόπος να το κρύψει από τον Λόιντ. Του είπε πως είχε τελειώσει το γάλα της και είχε αναγκαστεί να αρχίσει το συμπλήρωμα. Ο Λόιντ ζούληξε το ένα στήθος μετά το άλλο με ξέφρενη αποφασιστικότητα και κατάφερε να βγάλει μια δυο σταγόνες γάλα με άθλια όψη. Την είπε ψεύτρα. Τσακώθηκαν. Της είπε πως ήταν πόρνη σαν τη μάνα της.

Όλες εκείνες οι χίπισσες ήταν πόρνες, είπε.

Τα ξαναβρήκαν σύντομα. Όμως κάθε φορά που ο Ντιμίτρι ήταν ανήσυχος, όποτε ήταν κρυωμένος ή φοβόταν το κουνελάκι του Σάσα, ή κρατιόταν ακόμη από τις καρέκλες σε ηλικία που τα αδέρφια του περπατούσαν χωρίς να στηρίζονται, έβγαινε στην επιφάνεια η αποτυχία του θηλασμού.

Την πρώτη φορά που είχε πάει η Ντόρι στο γραφείο της κυρίας Σαντς, μια από τις άλλες γυναίκες που ήταν εκεί

της είχε δώσει ένα φυλλάδιο. Στο εξώφυλλο είχε έναν χρυσό σταυρό και λέξεις γραμμένες με χρυσά και πορφυρά γράμματα. «Όταν η απώλειά σου μοιάζει αβάσταχτη...» Μέσα είχε μια εικόνα του Ιησού με απαλά χρώματα και κάποια λόγια με μικρότερα γράμματα, που η Ντόρι δεν τα διάβασε.

Στην καρέκλα της μπροστά στο γραφείο, κρατώντας ακόμη σφιχτά το φυλλάδιο, η Ντόρι άρχισε να τρέμει σύγκορμη. Η κυρία Σαντς αναγκάστηκε να της το πάρει με τη βία από τα χέρια.

«Σου το έδωσε κάποιος αυτό;» είπε η κυρία Σαντς.

«Εκείνη» είπε η Ντόρι και έγειρε το κεφάλι της προς την κλειστή πόρτα.

«Δεν το θέλεις;»

«Όταν πέφτεις, τότε έρχονται και σε πλευρίζουν» είπε η Ντόρι και τότε συνειδητοποίησε πως αυτό το είχε πει η μητέρα της όταν ήρθαν να τη δουν στο νοσοκομείο κάτι κυρίες με ένα παρόμοιο μήνυμα. «Νομίζουν πως έτσι και πέσεις στα γόνατα, όλα θα είναι μια χαρά».

Η κυρία Σαντς αναστέναξε.

«Ναι» είπε «σίγουρα δεν είναι τόσο απλό».

«Ούτε και δυνατό» είπε η Ντόρι.

«Μάλλον όχι».

Εκείνες τις μέρες δεν μιλούσαν ποτέ για τον Λόιντ. Η Ντόρι δεν τον σκεφτόταν ποτέ, αν μπορούσε να το αποφύγει, κι όταν συνέβαινε αυτό, τον σκεφτόταν μόνο σαν κάποιο τρομερό ατύχημα της φύσης.

«Ακόμα κι αν πίστευα σε όλα αυτά» είπε, αναφερόμενη

σε ό,τι υπήρχε στο φυλλάδιο «θα ήταν μόνο για να...» Ήθελε να πει πως μια τέτοια πίστη θα ήταν βολική, γιατί τότε θα μπορούσε να σκεφτεί τον Λόιντ να ψήνεται στην Κόλαση ή κάτι παρόμοιο, αλλά δεν μπόρεσε να συνεχίσει, γιατί όλα αυτά ήταν πολύ ηλίθια για να τα συζητάς. Και εξαιτίας και του γνωστού κωλύματος, που έμοιαζε με σφυρί που τη χτυπούσε στην κοιλιά.

MAN BOOKER INTERNATIONAL 2009

Μια μητέρα καταφέρνει να λυτρωθεί από τον αβάσταχτο πόνο που της προκάλεσε η απώλεια των τριών παιδιών της, μια νέα γυναίκα αντιδρά απρόσμενα στην ταπεινωτική αποπλάνηση που υπέστη, οι «βαθιές-τρύπες» ενός γάμου και η κακία των παιδιών. Και στην ιστορία που έδωσε στο βιβλίο τον τίτλο του, συνοδεύουμε τη Σοφία Κοβαλέφσκι σ' ένα ταξίδι στο καταχείμωνο από τη Ριβιέρα, όπου επισκέπτεται τον εραστή της, στο Παρίσι, τη Γερμανία, τη Δανία, και τέλος στη Σουηδία, όπου διδάσκει στο μοναδικό πανεπιστήμιο της Ευρώπης που δέχτηκε να προσλάβει γυναίκα μαθηματικό.

Με σαφήνεια και άνεση, η Alice Munro μετατρέπει σύνθετα γεγονότα και συναισθήματα σε ιστορίες που ρίχνουν φως στους απρόβλεπτους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι αποδέχονται τη ζωή τους και καταφέρνουν να ξεπεράσουν ακόμα και τραγικά γεγονότα.

Ανάμεσα στις σπουδαιότερες λογοτεχνικές φωνές της εποχής μας.

Margaret Atwood, συγγραφέας

Το απόλυτο 10... Με αυτή τη συλλογή εκπληκτικών διηγημάτων, η Munro επιδεικνύει τη γονιμότητα της φαντασίας της και τη συγγραφική της επιδεξιότητα.

USA Today

Περίτεχνο... Ένα σπουδαίο βιβλίο.

Los Angeles Times

Βαθύ και πανέμορφο.

Francine Prose, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-3071-7

9 786180 330717

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83071

metaixmio.gr

